Aquests últims anys, en què la qüestió feminista ha tornat amb tanta força, en què ha ressorgit amb una magnitud i una capacitat que no s'havien vist mai, no n'hi havia prou de buscar-ne els orígens històrics i les conseqüències immediates i contemporànies, com ho vaig fer en l'últim llibre.[1] Ens sembla necessari, a mitjan 1974, després de l'evolució del feminisme americà[2] i de l'aparició a França de la Lliga pel Dret de les Dones sorgida del Moviment d'Alliberament de les Dones (en endavant, MLF, acrònim de Mouvement de Libération des Femmes)[3], observar la qüestió amb una mica més de perspectiva, i al mateix temps, sens dubte, amb un sentiment d'urgència molt més candent que el 1970. Es tracta, enfront de les últimes revelacions dels futuròlegs, de considerar el feminisme en un pla molt més ampli que el que hem previst fins ara, i d'esbrinar de quina manera la crisi moderna de la lluita dels sexes es vincula, amb una

1. Françoise d'Eaubonne, *Le feminisme: histoire et actualité*, París, Alain Moureau, 1972. *(N. de l'a.)* S'indicaran d'aquesta manera totes les notes que apareixen en la primera edició d'aquest text, a Éditions Pierre Horay (1974).
2. Rolande Ballorain, *Le nouveau féminisme américain. Étude historique et sociologiques du Women's Liberation Movement*, París, Denoël-Gonthier (col·lecció «Femme»), 1972. *(N. de l'a.)*
3. Moviment d'Alliberament de les Dones (en endavant, MLF, acrònim de Mouvement de Libération des Femmes). *(N. de la t.)*

mutació de la totalitat, cap a un nou humanisme, l'única salvació possible ara mateix.

L'aspiració a la igualtat entre sexes, com va escriure Serge Moscovici a *La société contre nature*,[4] respon a una necessitat de justícia i a un desig del cor, no es basa en una teoria analítica, en un mètode científic de l'esperit. Aquesta mancança s'ha de capgirar, però com?

Laclos té una frase cèlebre en què assenyala que és molt difícil adquirir les virtuts que no necessitem, podríem dir exactament el mateix de la intel·ligència. Fins avui, les reivindicacions, controvèrsies, explicacions i temptatives del feminisme s'han limitat a demostrar les desgràcies de la meitat de la humanitat (en realitat, del 52 %) i a reivindicar la necessitat de reparar aquest greuge. Això podia comportar la reacció d'alguns extremistes d'esquerra: «Es fa massa enrenou», deien, «per només una categoria d'oprimits entre tantes altres. La lluita no ha de ser parcial. Hi ha les dones, sí, però també hi ha el proletariat. I el Tercer Món. I els bojos. I els homosexuals, etc.». Un retret que semblava contenir una veritat: quin dret tenim que la nostra espècie passi al davant de la resta, sense veure-hi més enllà del melic? No es tractava d'atrevir-se a donar cada cop en un mateix punt?

Sembla que ha arribat el moment d'explicar que el feminisme no és només la manifestació de la categoria humana més explotada i maltractada des de l'antiguitat –fet que li ha donat una dignitat fonamental–, ja que «la dona estava esclavitzada molt abans que existissin els esclaus», sinó que el feminisme és la humanitat en crisi, és una metamorfosi per a l'espècie, és canviar radicalment les bases del món. No hi ha cap altra via; si el món rebutja aquesta mutació, que superarà tota mena de revolució de la mateixa manera que la revolució ha superat el reformisme, està condemnat a mort. I a una mort a curt termini. No només per la destrucció del medi

4. Serge Moscovici, *La société contre nature*, París, Le Seuil, 1994. Moscovici va reflexionar entorn de l'ecologia política; en aquest sentit, definia la natura com una construcció històrica en què l'ésser humà està constantment renegociant quina relació hi estableix. Segons ell, la natura no conté en si mateixa les desigualtats socials, sinó que és la societat qui origina les desigualtats «entre homes i dones, entre generacions i entre societats».

ambient, sinó també per la sobrepoblació, que es deu a la gestió que el Sistema Masculí fa dels nostres cossos.

És el moment de demostrar que el fracàs del socialisme a l'hora de fundar un nou humanisme (és a dir, a l'hora d'evitar la destrucció del medi ambient i la inflació demogràfica) implica directament el rebuig a qüestionar el sexisme que sostenen, de diferents maneres, tant el camp socialista com el bloc capitalista.

L'alliberament de les dones no implica l'edificació del socialisme, sinó el sorgiment d'un socialisme del tot nou, mutacional, que comporti l'agermanament de les dones i dels seus destins, així com la destrucció irreversible del patriarcat.

En conclusió, és prioritari remarcar la condemna a mort, a través d'una agonia convulsa del Sistema, de tot el planeta i l'espècie humana si el feminisme, en alliberar les dones, no allibera tota la humanitat, és a dir, si el feminisme no arrenca el món a l'home d'avui per transmetre'l a la humanitat de demà.